

Woensdag 13 juni 2018

GASTHEREN TEUN ALFRED MICHEL HANS SEBAS EN JOS PRESENTEREN

POOLBODE NO.2

VANUIT HET POOLCENTRUM VAN DEN HAVESTRAAT 6A NIJMEGEN / WWW.POOLBODE.NL

PRIVET!!

Daar zijn jullie weer! En niet met weinig... Wat een eer! Die veelheid. Wat een genot! Oude krijgers zoals **René Scheeren**, **Rob J.**, **Reinoud Boland**, **Rodaan**, **Roy**, **Ruben Janssen**... En dat zijn dan alleen nog oude krijgers met een R! Wat te denken van de nieuwe deelnemers **Gevaarlijke Eden**, **Gilbert Becaud**, **Graaf Suvorov**? En dat zijn dan alleen nog nieuwe deelnemers met een G! Gaan ze potten breken? Of een potje huilen?

Het melodrama kondigt zich al aan. Dik tweehonderdertig verliezers, die nu nog denken, hopen, of zelfs zeker menen te weten dat zij nu, echt waar... Maar nee. Ach **Anja van Kessel**, die hoogmoed op facebook (iedereen ziet dat hoor en het gaat nóóit meer weg!). Je bent trouwens niet de enige hoogmoedige. **Jos Bergman** grinnikt vast en zeker weer zelfverzekerd. **Skip Boland** ziet kansen. Zelfs erkend mispooier **Theo Uijlen** meent hoge ogen te gaan gooien. En wie weet? **Leien Dakje** leek zijn bluf twee jaar geleden waar te gaan maken, tot vlak voor de val. In die

val sleepte hij de arme **Rutger Zwart** mee, die tot aan de finale op pool position stond. Helaas, wonderboy Griezmann raakte enkel de paal. Lachende vijftigste was **Jacques de Groot**. Finales op eindtoernooien eindigen in de regel in O-O, besepte deze vijftiger. Met die kennis passeerde hij maar liefst 49 deelnemers. Zo win je dus een toernooi. Lezen jullie mee **Sander**, **Schoap 1&3**, **Wim R.**, **Daan ten Haaf**, **uiFreddie** en **Petra Smits**? Gokken doe je met gezond verstand. Je kunt trouwens ook proberen de boel op te lichten. Want wat moeten we denken van **Marleen** en **marleen**? Zijn jullie met twee? Of ben je alleen en heb je een kapot toetsenbord? Of willen jullie dolgraag samen in een subklassement? Ook dat is altijd weer zó spannend. De kleine oorlogen. Tussen **Zeb**, **Josephus Jitta** en **Zep Megens**. Tussen vier Theo's: **Themo Theo**, **Theo Heldens**, **Theo Uijlen** en **Theo Verhoeven**. En tussen types met onmogelijke namen als **СТАРШИЙ брат**, **Stuurman Stinkie & Kpt. Onderbroekenbaard**, **Томас старый**, **Раерное оружие**, **Hussemetunrustusse**, **Haframikiwisa** en **картежник**

(Heten jullie echt zo? Nee toch?). Ach deelnemers. Ook als je je naam - echt of verzonnen - niet in dit stukje ziet staan, we dragen je een warm hart toe. Echt. Ja ook jou, **Jeroen van Haeren** (die op de vraag 'Mijn club is...' antwoordt: 'gedegradeerd'). En ook al die andere NEC-aanhangers. Dus **Gerben vd Heijden**, **Cos**, **Belanov**, **Werkloze communist Pepijn Morel**, kop op! Oké, je gaat wéér verliezen. Maar tenminste niet van Emmen. Nee, je verliest van **Henk!**, van **Louis van Zetten**, van **Wil Kersemakers**, van **Carien Koldew...** o wacht. **Carien Koldewij** beseft dat ze nooit van z'n leven (en van haar leven) twee keer de pool wint. Dus schrijft ze in als **Cariejèn**. Wel, we gaan het bekijken. Een maand lang. Tot we er scheel van zien. En als straks die bal rolt, zal blijken wat jullie voorspellingen waard zijn. Helemaal niets. Of alles. ALLES!

Een grote groet van jullie poolbodes,

**HANS ALFRED TEUN
SEBAS MICHEL JOS**

ROOK

Het is vrijdag 15 juni. **Willy Caballero** en **Franco Armani** zakken onderuit in de net iets te diepe bank van hun gezamenlijke kamer. De spelers ontspannen. Morgen wacht IJsland. De Argentijnen grinniken al bij de gedachte aan dat hoogblonde Viking-sentiment. Stoerdoenerij van langharige supporters met zwaarden en schilden. Op het veld een ongewapende oerkreet zonder baard in de keel.

Caballero legt zijn voeten op de hocker en zapt van het altijd gezapige Iberisch onderonsje Portugal - Spanje naar het Russische filmkanaal. Een gerimpelde revolverheld met een van pijn vertrokken, ietwat pafferig gezicht vult het scherm. Het is John Wayne - verstokte roker en drinker - in zijn laatste film *The Shootist*. Over de laatste dagen van een stervende schutter. Amerikanen die hun resterende rook uitblazen, daar kijken die Russen graag naar. Caballero glimlacht. Een doorrookte cowboy die bij binnenkomst de ene hand om zijn colt spant en met de andere op zoek gaat naar de fles. Die spanning, over lijken gaan voor de roes. Hij neemt een trekje van zijn filtersigaret. Armani nipt aan een glas sherry. Ze zakken nog wat verder onderuit.

Het is 1 december 1940 in Barlborough, een dorpje in de driehoek Sheffield-Worksop-Chesterfield, als John Osborne er voor het eerst het daglicht ziet. Als tiener speelt hij een leuk potje voetbal en hij ontwikkelt zich van vleugelflitser tot doelverdediger. Zijn eerste professionele wedstrijd speelt hij voor Chesterfield FC - de club waar Gus Uhlenbeek veertig jaar later 37 wedstrijden zou spelen - en vermoedelijk begint ook daar zijn sigarettenverslaving. Na meer dan honderd wedstrijden in de vierde divisie voor de The Spireites verkast hij in januari 1967 naar naar het hoogste En-

gelse niveau om bij West Bromwich Albion onder de lat plaats te nemen. Hij is lang, atletisch en moedig en al gauw - charmant als hij is - een populair figuur in The Hawthorns. Ook in de kleedkamer is hij een graag geziene verschijning, niet in de laatste plaats om zijn extravagante kledingstijl. De 'Giorgio Armani van de jaren zestig' is regelmatig het middelpunt van de grollen van zijn medespelers, maar hij incasseert ze met verve. En met een peuk in zijn hand. Zijn reputatie als nerveuze kettingroker - hij pakt zijn zenuwen voor de wedstrijd graag weg op het toilet - breidt zich uit tot op het veld. Regelmatig gaat tijdens een aanval van West Bromwich Albion een van zijn lange armen naar achteren om een sigaret van een supporter aan te nemen voor een vlugge hijs.

Alhoewel John Osborne in die jaren gezien wordt als een van de beste keepers van het land, hoeft hij in de lange schaduw van Gordon Banks en later Ray Clemence niet op een cap voor Engeland te rekenen. Een van de hoogtepunten in zijn loopbaan is de fraaie 1-0 overwinning in de FA-cup-finale tegen Everton in 1968. Daarna verloopt zijn carrière, mede door verscheidene blessures, met ups en downs. Een van zijn vingers wordt verlengd met een kootje van kunststof, dat hem de bijnaam The Bionic Goalkeeper oplevert. Na meer dan driehonderd wedstrijden voor The Baggies is het klaar. Hij is 37 jaar als hij stopt met professioneel voetbal. Hij gaat aan de slag in de papieren media en komt later in dienst als commercieel manager bij Worcestershire County Cricket Club. Hij heeft dan inmiddels zijn sigaretten voor een pijp verruild. En die klopt hij al vroeg uit. John Osborne overlijdt aan longkanker in 1998.

Intussen is ook John Wayne al van het scherm verdwenen. Willy Caballero en Franco Armani liggen languit op de bank. Eén hand om een filter, één om een glas. De kamer vult zich met gesnurk. 'Tomorrow hopes we have learned something from yesterday,' zou John Wayne zeggen.

SPANJE WORDT WERELDKAMPIOEN

De afgelopen dagen zwierven we door Madrid. De onbetwiste voetbalhoofdstad van Europa. En daarmee van de wereld, toch? Real Madrid won de Champions League, Atlético Madrid won de Europa League. Dus wordt Spanje nu weer wereldkampioen. Ja... speelden er in die cupduels dan wel Spanjaarden mee? Nou en of. Ramos en Costa. Twee eenmanslegers die wedstrijden winnen. Je hoort hun namen daar overal, de hele tijd. Maar ze worden niet hardop gezongen, of gescandeerd. Nee, meer gefluisterd, met ontzag gepreveld. Terwijl men een beetje ongemakkelijk om zich heen kijkt. Kinderen die hun bord niet willen leegeten, krijgen van moeders te horen: 'Moet ik Diego Costa roepen?' Enfin, we gingen achter een tip aan en belandden in Vallecas, ergens in de buurt van het Parque de las Siete Tetas (het park van de zeven tieten). We hoefden van daaruit alleen maar op het geluid af te gaan. Een onbeschrijflijk gebries, gerochel en gesnuif klonk door de wijk. Diego Costa hebben

ze daar al weken in een nauw houten hok staan. Af en toe gooit de conditietrainer er een bloederig stuk vlees met bot in, omhuld met wat textiel van een van de komende tegenstanders. Binnenkort laten ze hem los. Tegen Portugal! Je moet er niet aan denken wat er dan met de arme Pepe gebeurt. En dan armenbreker Sergio Ramos. De tweedehands grap die het in de Spaanse hoofdstad momenteel goed doet: 'iedereen heeft het wel over Mo Salah, maar laten we wel wezen, onze Sergio is ook geen lieverdje.'

Overall in de stad zagen we afbeeldingen van de heilige Isidorus van Madrid, hoeder van de armen. Die heeft vorige maand, tijdens de Champions League-finale, voor het gemak maar even de andere kant op gekeken. Wat we maar willen zeggen: Spanje wordt wereldkampioen.

DINGEN DIE MIS GAAN

Elke pool gebeurt het weer: er gaan dingetjes mis bij het invullen van de voorspellingen. Deelnemers vergeten simpelweg een groep in te vullen. Of vergeten de 'bevestig'-knop. Vervelend! Jammer! Onze raad is al vele jaren dezelfde. Wees niet te boos op jezelf als je iets fout hebt gedaan. Nieuwe kansen zullen zich aandienen. Wat ook wel gebeurt: deelnemers vergeten in al hun enthousiasme om hun inleg te betalen! Beetje boos zijn op jezelf mag dan. Maar niet te lang. Maak het goed, maak het over en zand erover!

Maak 10 euro (volwassenen) of 5 euro (kinderen onder de tien) over naar NL 59 INGB 00 05 68 28 67 t.n.v. A. Meulendijks

GROEP
E

COSTA RICA - SERVIË

De voetbalelf van Costa Rica heet Los Ticos! Mooie naam zegt u. Jazeker! De Costaricanen voetballen pas vanaf 1921 maar in dat jaar wonnen ze dan ook met maar liefst 7-0 van El Salvador. Voordat de Ticos beginnen te voetballen kappen ze eerst het struikgewas van de veld, want in Costa Rica groeit alles heel snel. Als de terreinknecht van de ene kant naar de andere kant ploetert met zijn maaier groei-

Frans de Waard

BUITENSPEL

AFLEVERING 1: SCHOOLPLEINVREES

Na zo'n dertig jaar schrijven over muziek zonder een E- van een A-akkoord te kunnen onderscheiden, ga ik over voetbal schrijven. Het werd tijd. Auto's en voetbal zijn voor mij totale conversatie-no-go-area's, mede omdat ik geen auto rijd en niet van sport houd, meer in het bijzonder: niet van voetbal. Na lang zelf-onderzoek ben ik tot de conclusie gekomen dat een zwaar jeugdtrauma hieraan ten grondslag ligt. Mijn ouders, slimme mensen, deden niet aan sport en hun zoons ook niet. Maar op het schoolplein werd natuurlijk gevoetbald en aangezien ik al op jeugdige leeftijd 1,95 meter was, werd ik altijd in het doel geplaatst. Daar fungeerde ik voornamelijk als trekpop die opensprong zodra er weer een bal mijn richting opgeschoten werd en dat gebeurde eigenlijk nogal vaak. Ik zat altijd in het team met de verliezers, mede omdat de onderwijzer bij de andere partij meespeelde. Hij was een sportman pur sang, zo een van 'het luie zweet moet eruit', dan wel 'als je wat meer zou sporten zou je niet zo zweten' (het was nooit goed bij hem, maar dat is gymleraren eigen; vraag: waarom denkt een gymleraar dat iedereen zijn vak altijd leuk vindt?); hij scoorde veel en vaak bij mij, en met mijn lichaamsbeweging zat het wel goed dus. Helaas, eigenlijk.

Ik beken maar meteen dat ik ook in het schoolelftal zat dat ergens een soort van competitie speelde. Ik zat op de bank, niet als reserve, maar als 'verzorger'. Daartoe had ik een emmer water en een autospons van mijn vader. Ik herinner me niet dat ik in actie kwam en gezien mijn geringe medische kennis en gebruikte autospons is dat maar goed ook.

COME ON, SALAH!

Om te kunnen behoren tot de Groten Der Aarde moet je wel het een en ander kunnen. Maar alle mensen (en de Big Five natuurlijk, maar laten we ons even op de mensen concentreren) die weten: het gaat niet alleen om talent en kennis. Het gaat ook om geluk. Op de juiste plek zijn op het juiste moment. Als je jezelf als voetballer kunt meten met de besten van het moment en je komt uit Egypte, dan heb je geen geluk.

Mohamed Salah, een intimiderende 25 lentes jong, mag zich een van de bekendste Egyptenaren noemen. Zijn hoofd staat afgebeeld op het spelersvliegtuig. Als er problemen zijn in de politiek en Mohamed Salah komt even vragen of het wat zachter kan, dan is het al snel opgelost. Zo eentje. Een mooie positie zal je denken. Misschien. Maar het is een zware last. En als Atlas het aan zijn schouder heeft, dan zijn we op zijn Egyptisch gezegd: het bokje. En dat is dus precies het geval. Kleine flashback naar de finale van de Champions League. Sergio Ramos, de man die een

blesures uitdeelt alsof hij op zaterdagmiddag met een tas vol NRC's in een winkelstraat staat, werkte Salah in een klem naar de grond, ging er zelf lafjes naast liggen en de rest is geschiedenis. Ramos kreeg geen gele kaart. De judobond probeerde hem wel zwarte band aan te smeren, maar hij was even bezig. Na de wedstrijd werd het het pijnlijk duidelijk: Salah heeft geen geluk. Hij heeft maar een klein half uur in de finale gestaan van de CL. Egypte verschijnt voor het eerst sinds 1994 op het WK. Door Salah. En nu kan hij misschien wel niet mee. إقلا ب! Remember Robben? Toen hij werd gespaard in de groepsfase en daarna tot aan de finale helemaal los ging? Juist. Maar dat was het Nederlands Elftal. Die zijn keigoed. Die spelen een land als Italië helemaal weg.

Wat zou het mooi zijn hè? Mohamed Salah. De man die zijn land naar de finale speelde en won. Van Spanje. Wat wordt het hem gegund. Het goede nieuws is dat hij mee mag. Het enige wat hij nu nog nodig heeft is heel, heel erg veel geluk.

schutters zijn maar dat is niet aardig. We kunnen ook zeggen dat een drone met een Albanese vlag, vlak boven het veld hun zwakke plek is maar daarmee doen we de Serviërs tekort. Dat de Serviërs niet in vale theedoeken spelen kunnen we wél zeggen. En dat de bijnaam van het team de Eagles is dat kan ook wel. En dat hun adelaar niet een maar twee koppen heeft dat kan ook! Dus kijk maar uit.